

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.915 van 4 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 9 juni 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 april 2008 tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories

Gelet op de beschikking van 18 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 9 april 2008 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf.

1.2. Op 30 april 2008 weigert de gemachtigde van de minister de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing wordt ter kennis gegeven op 9 mei 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing algemeen verwijst naar de toepassing van artikel 15 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en naar artikel 5 van Verordening 562/2006/EG. Dit betreft de juridische overwegingen van de bestreden beslissing. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een aantal feitelijke overwegingen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing, naast een algemene juridische verwijzing naar artikel 15 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en naar artikel 5 van Verordening 562/2006/EG, drie concrete motieven bevat die elk op zich de bestreden beslissing kunnen schragen. Voor wat betreft het eerste middel, waarin de schending van de motiveringsplicht wordt aangevoerd in drie onderdelen die betrekking hebben op de drie feitelijke motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat slechts de gegrondheid van de drie onderdelen van het middel aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.4. Een eerste motief van de bestreden beslissing luidt als volgt: *“Gebrek aan bewijs van verwantschap tussen het kind waar de garant voogd van is en verzoekster.”*

2.5. Verzoekster argumenteert met betrekking tot dit motief als volgt:

“a) eerste onderdeel: gebrek aan bewijs van verwantschap tussen het kind waar de garant voogd van is en verzoekster;

Het doel van de reis van verzoekster is onder meer, inlichtingen te kunnen verschaffen over de familiale situatie van N. K. B. (...).

Het is uiteraard niet nodig dat de verwantschap tussen B. (...) en verzoekster wordt aangetoond. gezien enkel moet worden vastgesteld dat verzoekster actuele inlichtingen over de familie van B. (...) kan verschaffen.

Door deze elementen niet in overweging te nemen bij het beoordelen van de garantie op terugkeer of bij het motiveren van de beslissing, schendt de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed, en artikel 3, 1e lid van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering

van bestuurshandelingen, dat stelt dat de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Er werd een machtiging tot kort verblijf aangevraagd met het oog op gezinsbezoek aan dochter en kleinkinderen, en met het oog op toelichting van de familiale situatie van een niet begeleide minderjarige.

Er is geen verwantschap nodig om toelichting te kunnen geven bij de familiale situatie van een kennis.

Door te stellen dat deze machtiging tot kort verblijf niet gegeven kan worden omdat er geen bewijs van verwantschap geleverd wordt tussen verzoekster en de niet-begeleide minderjarige, geeft de bestreden beslissing een motivering die in geen enkel logisch verband staat met het voorwerp van de aanvraag.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing artikel 3, 2e lid van de Wet van 29 juli 1991, dat stelt dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn, wat minstens veronderstelt dat ze enig logisch verband toont met het voorwerp van de aanvraag. Ten andere is er wel een duidelijke band tussen de garant en verzoekster. De garant is de voogd van het pleegkind van de dochter van verzoekster en vertrouwenspersoon van het gezin dat zij in België zal bezoeken, en waar zij zal verblijven. Zodoende kan de garant desgevallend toezicht houden op het kort verblijf en de tijdige terugkeer van verzoekster."

2.6. Verweerder stelt in zijn nota dat "De verwantschap van het kind dient vast te staan in het kader van het staven van het doel van het voorgenomen verblijf. Verzoekster geeft zelf aan dat zij een visum aanvraag met het oog op gezinsbezoek aan dochter en kleinkinderen en de toelichting van de familiale situatie van een niet-begeleide minderjarige. Evenwel blijkt nergens uit het administratief dossier als zou er een verwantschapsband zijn. Het visum werd terecht geweigerd aangezien verzoekster geen bewijs leverde van het doel van haar voorgenomen verblijf. Er was niet voldaan aan artikel 5, c, van de Verordening 562/2006/EG."

2.7. In antwoord op de nota van de verweerder stelt verzoekster:

"Dat de verwerende partij meent dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen werd omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag is vermeld;

Dat het visum werd geweigerd omdat de familieband met het kind waarvan de garant voogd is ontbrak, en aan het werkelijke doel van de reis werd getwijfeld;

Dat de verwerende partij stelt dat de verwantschap tot het kind dient vast te staan in het kader van het staven van het doel van het voorgenomen verblijf;

Het doel van de reis van verzoekster is, onder meer, inlichtingen te kunnen verschaffen over de familiale situatie van N. K. B. (...);

Het is uiteraard niet nodig dat de verwantschap tussen B. (...) en verzoekster wordt aangetoond, gezien enkel moet worden vastgesteld dat verzoekster actuele inlichtingen over de familie van B. (...) kan verschaffen;

Door te stellen dat de machtiging tot kort verblijf niet kan gegeven worden omdat er geen bewijs van verwantschap geleverd wordt tussen verzoekster en de niet-begeleide minderjarige, geeft de bestreden beslissing een motivering die in geen enkel logisch verband staat met het voorwerp van de aanvraag;

Hierdoor schendt de bestreden beslissing artikel 3.2e lid van de Wet van 29 juli 1991, dat stelt dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn, wat minstens veronderstelt dat ze enig logisch verband houdt met het voorwerp van de aanvraag;

Overigens wordt de machtiging tot kort verblijf uitdrukkelijk geweigerd omdat de verwantschapsband met het kind ontbrak. De verwantschapsband met de dochter van verzoekster wordt niet betwist;

Het tweede werkelijke doel werd omschreven als familiebezoek aan de dochter van verzoekster en haar kleinkinderen. Het bestaan van dit doel wordt voldoende bewezen door de verwantschapsband tussen verzoekster en haar dochter, zelfs indien het bewijs van verwantschap met het pleegkind zou ontbreken;"

2.8. De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen visumaanvraagformulier van verzoekster bevat. De Raad aanvaardt in deze omstandigheden de verklaringen van verzoekster die zij daaromtrent in haar verzoekschrift uit, namelijk dat een visum werd aangevraagd "met het oog op gezinsbezoek aan dochter en kleinkinderen, en met het oog op toelichting van de familiale situatie van een niet begeleide minderjarige." Het feit dat de aanvraag

van het visum kort verblijf voormelde twee redenen had, wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

2.9. Artikel 5 ,c van de Verordening 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex) waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bepaalt het volgende: "(...)Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden: (...) c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; (...)."

Artikel 15 van de Overeenkomst van Schengen van 19 juni 1990 ter uitvoering van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke binnengrenzen (Schengenuitvoeringsovereenkomst) bepaalt het volgende: "De visa als bedoeld in artikel 10 mogen in beginsel slechts worden afgegeven voor zover de vreemdeling aan de in artikel 5, lid 1, onder a), c), d) en e) gestelde voorwaarden voor binnenkomst voldoet." Artikel 5 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, werd onder-tussen opgenomen in artikel 5 van de bovenvermelde Schengengrenscodex.

2.10. De verbintenis tot tenlasteneming biedt de vreemdeling die zelf niet beschikt over persoonlijke middelen van bestaan toch de mogelijkheid om het Schengengebied te betreden door beroep te doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 3bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen (...)."

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verweerder kenbaar gemaakt werd dat de garant van verzoekster de voogd is van een niet-begeleide minderjarige en er wordt van uitgegaan dat het tweede reisdoel van verzoekster gekend was door verwerende partij, namelijk het verstrekken van toelichting bij de familiale situatie van deze niet-begeleide minderjarige. Noch artikel 5, c van de Schengengrenscodex, noch artikel 5, a), b), d) en e) van de Schengengrenscodex noch artikel 15 van de Schengen-uitvoeringsovereenkomst, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, noch artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet bepalen dat er een link moet zijn tussen één van de reisdoelen van de visumaanvraagster en de garant, in casu een verwantschap tussen het kind waarvan de garant voogd is en de visumaanvraagster. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom verweerder het desondanks nodig acht dat deze verwantschap tussen het kind waarvan de garant voogd is en verzoekster wordt aangetoond. Waar verweerder stelt dat de verwantschap tot het kind dient vast te staan in het kader van het doel van het voorgenomen verblijf, dient de Raad op te merken dat verweerder niet aantoont dat verzoekster als tweede reisdoel zou opgegeven hebben dat zij toelichting kwam verstrekken omtrent de familiale situatie van een niet-begeleide minderjarige waarvan zij familie was. Zoals verzoekster terecht opmerkt gaat verweerder hierbij ook volledig voorbij aan het eerste reisdoel van verzoekster, namelijk "gezinsbezoek aan dochter en kleinkinderen" waarbij de verwantschap tussen verzoekster en haar dochter en kleinkinderen niet ter betwisting staat.

Het eerste onderdeel van het middel is gegrond.

2.12. Een tweede motief van de bestreden beslissing luidt als volgt: *“Betrokkene biedt onvoldoende garantie op terugkeer gezien zij geen bewijs levert van voldoende persoonlijke en regelmatige bestaansmiddelen in RDC.”*

2.13. Verzoekster argumenteert met betrekking tot dit motief als volgt:

“b) Tweede onderdeel: Betrokkene biedt onvoldoende garantie op terugkeer gezien zij geen bewijs levert van voldoende persoonlijke en regelmatige bestaansmiddelen in RDC; Verzoekster beschikt over eigen inkomsten uit een zelfstandige handel. Gegeven het gebrek aan enig administratie omtrent eenmanszaken van deze beperkte omvang, kan er geen bewijs worden voorgelegd van dit inkomen.

Het feit dat verzoekster echter op geen enkele wijze financieel afhankelijk is van hetzij haar dochter in België hetzij enig ander familielid in Congo leidt tot de logische conclusie dat zij voor haar eigen onderhoud kan instaan.

Verzoekster is ook niet financieel afhankelijk van enige bijstand vanwege de overheid in Congo. Verzoekster levert dan ook het bewijs dat zij over middelen beschikt om voor haar eigen onderhoud in te staan.

Verzoekster levert bovendien het bewijs van gegarandeerde terugkeer via de voorgelegde verbintenis tot tenlasteneming.

Deze verbintenis tot tenlasteneming legt aan de garant een zware sanctie op wanneer verzoekster niet zou terugkeren, namelijk dat deze financieel verantwoordelijk is voor alle in artikel 3bis Vreemdelingenwet vernielde kosten ten gevolge van het illegaal verblijf en repatriëring.

Deze garant is de voogd van het pleegkind van de dochter van verzoekster, houdt toezicht op de gezinssituatie van het gezin waar verzoekster zal verblijven, en heeft reeds meer dan drie jaar een vertrouwensrelatie met de dochter van verzoekster.

De garant heeft ook uitdrukkelijk gesteld dat hij persoonlijk instaat voor de terugkeer van verzoekster.

Op die manier heeft verzoekster een duidelijke garantie op terugkeer gegeven, naast het bewijs dat zij over voldoende middelen beschikt.

De garantie op terugkeer wordt bovendien geleverd met een retourticket, dat voorgelegd zal kunnen worden op het moment van de overhandiging van het visum.

Verzoekster heeft in het verleden nooit de wetgeving op de toegang tot het grondgebied overtreden.

De dochter van verzoekster heeft in het verleden nooit de wetgeving op de toegang tot liet grondgebied overtreden.

Er is dan ook geen enkele aanleiding tot een vermoeden dat verzoekster na machtiging tot kort verblijf de verplichting tot terugkeer zou negeren.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat deze elementen werden onderzocht.

Door deze elementen niet in overweging te nemen bij het beoordelen van de garantie op terugkeer, of bij het motiveren van de beslissing, schendt de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat de administratieve beslissingen niet redenen worden omkleed, en artikel 3, 1e lid van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dat stelt dat de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Door niet te vermelden waarom de verbintenis tot tenlasteneming samen met het uitdrukkelijke en persoonlijke engagement van de garant, de mogelijkheid een retourticket voor te leggen, en het onberispelijke gedrag van verzoekster zowel als van haar dochter, niet zou kunnen volstaan als bewijs van de wil tot terugkeer, schendt de bestreden beslissing, tevens artikel 3. 2e lid van de Wet van 29 juli 1991, dat stelt dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn.

Ten overvloede wenst de raadsman van verzoekster toe te voegen dat verzoekster reeds jaren op de hoogte is van de mogelijkheid om een definitief verblijfsrecht aan te vragen als ouder van een Belg. door haar arbeid te staken en ten laste te komen van haar Belgische dochter.

Verzoekster wenst van deze mogelijkheid geen gebruik te maken, omdat zij in haar thuisland wil blijven wonen. Verweerder is hiervan op de hoogte.

2.14. Verweerder verwijst in zijn nota naar de bijlage 1, punt c bij de Schengengrenscodes dat het volgende bepaalt: *“c) bij toeristische of privé-reizen: i) documenten ter staving van logies: – in geval van verblijf bij een gastheer: uitnodiging door deze gastheer; – bewijsstukken van logies-verstrekende bedrijven, of enig ander geschikt document waaruit het voorgenomen onderdak blijkt; ii) documenten ter staving van de reisroute: bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken; iii)*

documenten ter staving van de terugkeer: een retour- of rondreisticket.” Verweerder voegt eraan toe: “Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden tot het bekomen van een visum kort verblijf. Zij stelt in het verzoekschrift als zou zij een retourticket kunnen voorleggen. Dit blijkt nergens uit. Zelfs als zou zij dit hebben voorgelegd, dan nog is er niet voldaan aan de overige voorwaarden uit bijlage 1 bij de Verordening652/2006/EG om het visum af te leveren”.

2.15. In antwoord op de nota van de verweerder stelt verzoekster:

“Dat de verwerende partij verder beweert dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden voor het bekomen van een visum kort verblijf; Dat de verwerende partij stelt dat nergens bewezen werd als zou zij een retourticket kunnen voorleggen;

Verzoekster levert eventueel het bewijs van gegarandeerde terugkeer via de voorgelegde verbintenis tot tenlasteneming. Deze verbintenis tot tenlasteneming legt aan de garant een zware sanctie op wanneer verzoekster niet zou terugkeren, namelijk dat deze financieel verantwoordelijk is voor alle in artikel 3bis Vreemdelingenwet vermelde kosten ten gevolge van het illegaal verblijf en repatriëring;

Deze garant is de voogd van het pleegkind van de dochter van de verzoekster, houdt toezicht op de gezinssituatie van het gezin waar de verzoekster zal verblijven, en heeft reeds meer dan drie jaar een vertrouwensrelatie met de dochter van de verzoekster;

De garant heeft ook uitdrukkelijk gesteld dat hij persoonlijk instaat voor de terugkeer van verzoekster;

Op die manier heeft verzoekster een duidelijke garantie op terugkeer gegeven, naast het bewijs dat zij over voldoende middelen beschikt;

Bovendien wordt de garantie op terugkeer geleverd met een retourticket, dat zal kunnen voorgelegd worden op het moment van de overhandiging van het visum;

Door niet te vermelden waarom de verbintenis tot tenlasteneming samen met het uitdrukkelijke en persoonlijke engagement van de garant, de mogelijkheid een retourticket voor te leggen, en het onberispelijke gedrag van verzoekster zowel als van haar dochter, niet zou kunnen volstaan als bewijs van de wil tot terugkeer, schendt de bestreden beslissing tevens artikel 3, 2° lid van de Wet van 29 juli 1991, dat stelt dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn;

Ten overvloede wenst de raadsman van verzoekster toe te voegen dat verzoekster reeds jaren op de hoogte is van de mogelijkheid om een definitief verblijfsrecht aan te vragen als ouder van een Belg, door haar arbeid te staken en ten laste te komen van haar Belgische dochter. Verzoekster wens van deze mogelijkheid geen gebruik te make, omdat zij in haar thuisland wil blijven wonen. Verweerder is hiervan op de hoogte;”

2.16. Zoals hierboven reeds gesteld werd, biedt de verbintenis tot tenlasteneming de vreemdeling die zelf niet beschikt over persoonlijke middelen van bestaan toch de mogelijkheid om het Schengengebied te betreden door beroep te doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan gevolgd worden in haar redenering dat deze verbintenis tot tenlasteneming een voldoende garantie biedt op terugkeer, gelet op de zware financiële verantwoordelijkheid die op de garant rust indien verzoekster na afloop van haar kort verblijf niet terugkeert naar haar land van herkomst. Verzoekster heeft beroep gedaan op de wettelijk voorziene mogelijkheid van een garant, aangezien ze niet beschikt over persoonlijke middelen van bestaan. De bestreden beslissing rept met geen woord over de verbintenis tot tenlasteneming en de Raad gaat er dan ook van uit dat ze ontvankelijk werd verklaard en aanvaard werd. Verweerder kan derhalve in de bestreden beslissing niet dienstig stellen dat er een onvoldoende garantie is op terugkeer omdat verzoekster geen bewijs levert van voldoende persoonlijke en regelmatige bestaansmiddelen in Congo. De ganse discussie van verzoekster en verweerder omtrent een retourticket is niet dienstig aangezien de bestreden beslissing niet stelt dat dit retourticket ontbreekt en dit element niet a posteriori aan de bestreden beslissing kan toegevoegd worden. Waar verweerder nog stelt dat *“Zelfs als zou zij dit hebben voorgelegd, dan nog is er niet voldaan aan de overige voorwaarden uit bijlage 1 bij de Verordening652/2006/EG om het visum af te leveren”* dient de Raad vast te stellen dat verweerder niet preciseert aan welke overige voorwaarden niet zou voldaan zijn en dat dit alleszins niet gepreciseerd wordt in de bestreden beslissing.

Het tweede onderdeel van het middel is gegrond.

2.17. Een derde motief van de bestreden beslissing luidt als volgt: *“Twijfels omtrent het werkelijke doel van de reis.”*

2.18. Verzoekster argumenteert met betrekking tot dit motief als volgt:

*“c) Derde onderdeel: twijfels omtrent het werkelijke doel van de reis;
Het werkelijke doel van de reis werd omschreven als familiebezoek aan de dochter van verzoekster en aan haar kleinkinderen;
Het tweede werkelijke doel van de reis werd omschreven als een onderhoud met de voogd van het pleegkind van de dochter van verzoekster, met het oog op het vaststellen van de precieze familiale situatie van dit kind in het thuisland;
Deze twee doelen zijn wettige oogmerken, in het kader van artikel 8 EVRM en in het kader van de taak van de voogd van een niet-begeleide minderjarige;
Het bestaan van het doel van de reis werd ook aangetoond door een bewijs van verwantschap en een bewijs van de voogdij.
Verwijzend naar het tweede onderdeel van dit middel, kan tevens worden vastgesteld dat er geen enkel gebrek in kan worden vastgesteld in de intentie om na het kort verblijf terug te keren. Het werkelijke doel van de reis werd ook zeer uitdrukkelijk en helder weergegeven.
De bestreden beslissing geeft dan ook niet aan welke andere elementen aanleiding zouden kunnen geven tot enige twijfel omtrent het werkelijke doel van de reis.
Door deze elementen te vernoemen bij het beoordelen van het doel van de reis, of bij het motiveren van de beslissing, schendt de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed, en artikel 3, 1e lid van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dat stelt dat de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.
Door niet te vermelden welke elementen aanleiding gaven tot twijfel omtrent het werkelijke doel van de reis, schendt de bestreden beslissing tevens artikel 3, 2 lid van de Wet van 29 juli 1991, dat stelt dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn.
De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”*

2.19. Verweerder stelt in zijn nota: *“Verweerder wenst erop te wijzen dat verzoekster reeds twee visumaanvragen kort verblijf indiende, die allebei eveneens werden geweigerd. Er werd bij die aanvragen reeds getwijfeld aan het doel van haar reis.”*

2.20. In antwoord op de nota van de verweerder stelt verzoekster:

*“Het werkelijke doel van de reis werd ook zeer uitdrukkelijk en helder weergegeven;
De bestreden beslissing geeft niet aan welke andere elementen aanleiding zouden kunnen geven tot enige twijfel omtrent het werkelijke doel van de reis;
Door niet te vermelden welke elementen aanleiding gaven tot twijfel omtrent het werkelijke doel van de reis, schendt de bestreden beslissing tevens artikel 3, 2e lid van de Wet van 29 juli 1991, dat stelt dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; (...) Dat de verwerende partij er wenst op te wijzen dat verzoekster reeds twee visumaanvragen kort verblijf indiende, die allebei eveneens werden geweigerd, en dat er bij die aanvragen reeds getwijfeld werd aan het doel van haar reis;
De voorgaande visumaanvragen kort verblijf staan evenwel los van de bestreden beslissing, en kunnen geen argumenten opleveren voor de beoordeling van onderhavige visumaanvraag;
Door het verwijzen naar elementen die geen deel uitmaken van onderhavige visumaanvraag kort verblijf bij het motiveren van de beslissing, schendt de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat administratieve beslissingen met redenen worden omkleed, en artikel 3, 1e lid van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dat stelt dat de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen;(...)”*

2.21. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.8. Verweerder laat na in de bestreden beslissing te preciseren waarom er twijfels zijn omtrent het werkelijke doel van de reis. De bestreden beslissing verwijst niet naar de voorgaande visumaanvragen en derhalve is de opmerking van verweerder daaromtrent niet dienstig aangezien dit als een aposteriori

motivering dient bestempeld te worden en, zoals verzoekster terecht opmerkt, de visum-aanvraag waarop de bestreden beslissing betrekking heeft geen uitstaans heeft met vorige visumaanvragen.

Het derde onderdeel van het middel is gegrond.

2.22. Het eerste middel is gegrond in al zijn onderdelen en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van het tweede middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing en derhalve wordt dit middel niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 april 2008 tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.